

съ многото пари, що иматъ, та ги шиятъ по дрехитѣ си.“

Но Даедалъ не искаше да знае нищо отъ туй; той обичаше повече отъ всичко своята родина, и мисълта, да я напусне, притискаше болно сърдцето му; па и никога той не би се решилъ, сжщо, да се отдели отъ своя малъкъ Икаръ, който бѣ всичката му радостъ. И той се опитваше почти винаги да отблъсне сериознитѣ напомнвания на своята жена съ благи думи.

„Не знаешъ ли ти, че като момче още другарчетата ми ме зовеха винаги Хенеасъ* ; поради моето домашарство и моето малко тежичко мислене ми бѣха дали това име; азъ не съмъ създаденъ за хвърчене презъ море; не е въ природата ми, да диря въ чужбина щастieto си; жено, остави ме тукъ, кждето принадлежа и кждето съмъ щастливъ.“

„Кжде е пакъ тоя Талъ? Намерихъ една змийска кожа и нѣколко хубави кремъци, които ще му причинатъ радостъ“. Съ тия думи влезе единъ день майсторътъ Даедалъ въ кжци; той бѣ кръстосалъ Пентеликон'а, за да избере мраморни блокове за своята работа, и се връщаше сега, както винаги, отрупанъ съ разни малки съкровища отъ тамъ у дома.

„Трѣбва да е въ работилницата“, рече Арета; „все тамъ се записванѣщо. Момчето е старателно като тебе; събери си ума, да не би нѣкога да те надрастне; той разбира добре всичко; той ще си пробие пжтъ нѣкога въ живота по-иначе отколкото вуйчо му; па и за своитѣ си ще се погрижи тогава, сигурно.“

Талъ бѣ сестринъ синъ на Даедалъ, който го бѣше зелъ въ кжщата си следъ смъртта на родителитѣ му и го обичаше като синъ. Па и много мило момче бѣше тоя Талъ, радостъ за всички, които го видѣха; малки черни кждри покриваха цѣлата глава; имаше бистри и самодоволни очи, съ които той се усмихваше на всѣкого, който го срещнеше, и едно весело гласенце, което се чуваше да ехти цѣлъ день въ кжщата.

Неговото любимо мѣсто бѣ работилницата на вуйчо му: тукъ го виждаха винаги да стои ревностно заегъ съ нѣкоя работа и почти всѣки день правѣше той нѣкое ново откритие, което той показваше на вуйча си сияещъ отъ радостъ. Това бѣше ту нѣкой чукъ, който съвсемъ отъ само себе се дигаше нагоре и се слагаше на долу, или пѣкъ нѣкое колело, което се движеше чрезъ нѣкоя невидима вадичка, или пѣкъ нѣкой грънчарски станъ, съ който той правѣше отъ глината на майстора малки гърненца. Веднжжъ вуйчо му го завари когато той тъкмо слага-

ше на градинската пейка двадесетъ и четвъртото гърненце и си отриваше следъ туй съ тържествующе лице отъ коленетѣ оцапанитѣ ржчички. „Вижъ вуйчо, и двадесетъ и четиритѣ еднакво голѣми, за нѣколко мига ги направихъ и бихъ могълъ още стотици такива да направя, ако бихъ ималъ само дѣстатъчно глина; ала не знаехъ, дали бихъ могълъ още да зема.“

„Слушай Талъ, азъ ще ти подаря още малко глина“, рече вуйчото, който тоя пжтъ не се засмѣя никакъ, както обикновено правѣше други пжтъ, когато момчето му показваше своитѣ малки изобретения, а разгледа много сериозно грънчарския станъ. „Туй не ми се вижда никакъ глупаво. Направи още само нѣколко гърненца, азъ ще ти туря въ моята пещъ да горятъ, и следъ туй ще ги подаримъ на Икаръ, та да си играе съ тѣхъ на пѣска.“

Когато Талъ не бѣше при вуйча си въ работилницата, той скиторѣше на чистъ въздухъ. Майсторицата не се грижеше много за него; за нея това момче бѣ трѣнъ въ очитѣ, защото бѣ едно гърло повече въ кжци, и при туй какво! Не може да повѣрва човѣкъ колко много можеше да излапа малкия и отъ кжде щѣха да принесатъ, ако работата върви все тъй зле? Едва имаше хлѣбъ, колкого Икаръ да бжде ситъ.

Когато пакъ така единъ день Талъ бѣше скитосвалъ дълго и го чакаха вечерята за вечеря, и майсторътъ, обхванатъ отъ безпокойствие, се готвѣше да излѣзе, да го дири, ето че очаквания дотърча въ кжци съ пламнало лице. Една частъ отъ неговия кжсъ, аленъ пеплосъ* той бѣ усукалъ като кжлбо за да овие вжтре нѣкакъвъ предметъ и държеше вързопъ съ дветѣ ржчички притиснатъ ъ себе си. „Отгадай, какво имамъ тукъ вуйчо“, извика той ревностно. „Но не, ти не можешъ да си наумишъ таквозъ хубаво нѣщо.“

„Ще да е нѣщо наистина хубаво“, рече майстора, смеейки се; „но остави ме да го видя, та да мога и азъ да се радвамъ съ тебе наедно“.

„Но ти нѣма да ми го отнемешъ, то се знае, не“, извика ревностно момчето. И то започна сега да раздиплюва, съ голяма предпазливостъ, диплитѣ на дрехата, които скриваха неговата светиня. Вуйчото очакваше да види нѣкой голямъ и цѣненъ предметъ, овитъ въ голѣмитѣ дипли на дрехата, но трѣбваше сега да се разочаровае страшно, защото следъ дълго отвиване, момчето найсетне извади съ двата прѣста нещо малко,

* Гжска.

* Горна дълга дреха у древнитѣ елини и нѣкои източни народи.